
Aurora

48 - 53 kapitola

Zuzana Zrneková

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2023

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Célie sa v dome regenerácie vkladá do rúk Mina. Ten ju vedie na Mhenea lôžko, kde zaspáva a sníva sa jej sen z budúcnosti.

Na ceste späť do osady vzdušných, sa zastavia v tkáčskej osade. Práve tam, po silných dažďoch a vetroch, pod koreňmi starého vyvráteného stromu boli nájdené nové tabuľky. Práve na takých sa pred stáročiami zaznamenávala história ostrova. Zdá sa však, že jedna chýba.

Na Mhenea lôžku Célie objavuje aj priestor poznania, možnosť učiť sa inak, ako doposiaľ poznala.

Aj ona sa pomaly otvára láske, novým a dosiaľ nepoznaným pocitom.

Na výlete k starým ruinám jej napokon Kalu prezradza, že trinásta tabuľka bola objavená.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
48 – Dar	04
49 – Kniha	11
50 – Služba	17
51 – Obrad premeny	25
52 – Stretnutie Mhinora	31
53 – Osada vyvolených	38

48 - Dar

Dni boli čoraz teplejšie, plynuli v pokojnom tempe. Už nejaký čas sme chodili do domov na začiatku kmeňovej osady. Bolo to také kúzelné čarovné. Každé ráno po raňajkách sme vyrazili. Nijako sme sa neponáhľali. A to ma fascinovalo.

Na tomto ostrove vlastne neexistovalo žiadne náhlenie. Snáď len príležitostne a ja pri tom pokojnom rytme týchto dní si niekedy spomeniem ako sme museli rýchlo zozbierať chevaja huby. A áno, keď zraneného Natuho priniesli do Roraimy, tak tiež to bolo rýchle.

Raz mi to nedalo a spýtala som sa na to Noleho. Lenže mi povedal, že večer sa porozprávame, pretože teraz to nejde. Celkom ma to zaskočilo. Vyzeralo to, paradoxne, že sa niekam ponáhľa, no možno sa mi to len zezdalo.

Práve sme vyšli von a kráčali sme do malého pavilónu ďaleko od vstupnej cesty. Bol to malý park s pavilónom, zeleň tu bola krásne udržiavaná. Nole sa rýchlo rozlúčil,

rezko vykročil k hlavnému pavilónu a zanechal ma tu samú so svojimi myšlienkami.

Podchvíľou sa mi stávalo, že som sa nevedela dobre naladiť na priestor poznania a ich jazyk. Až ma z toho hlava bolievala. Vtedy mi pripomínali, aby som moc nad tým nepremýšľala a ja som si napokon vždy pripomenula slová Naly, ktoré mi povedala to ráno, keď som na Mhenea lôžku mala ten nevšedný zážitok.

Vzdušní boli čarovní, myslím že Natu ich vystihol najlepšie, keď povedal, že sú stále akoby s hlavou v oblakoch. Občas mysleli tak rýchlo, že nestíhali hovoriť a mala som pocit, že im vôbec nerozumiem. Zdalo sa, že Natu sa na nich, na ich energiu a vyžarovanie vedel najľahšie naladiť.

Tieto dva týždne sme chodili do budov na ľavej strane príjazdovej cesty a ja som stále premýšľala čo je na tej pravej. Sadla som si do pavilónu, ani neviem čo ma tak unavilo, no vedela som, že potrebujem chvíľu sama pre seba.

Zrazu som začula jemný bzučivý zvuk. Obzerala som sa, či je tu nebudaj nejaká včela či osa alebo čo to môže byť.

Takmer mi oči vypadli, postavila som sa, spravila pár krokov tým smerom, odkiaľ sa mi zdalo, že ide zvuk. Oprela som sa o jeden zo stĺpov pavilónu a nemo pozerala. Po veľkej príjazdovej ceste, vo vzduchu asi troch metrov si to uháňalo niečo. Vyzeralo to ako veľká kapsula. Celé biele, len cez stred jasne modrý svietiaci pás, čo blikal.

Za ten čas čo som bola na ostrove som si už na všeličo nezvyčajné zvykla a naivne si myslela, že už ma hádam nič neprekvapí. No toto som predsa len nečakala.

Za mnou sa nečakane zjavila Lalu.

“To je prepravná kapsula.” - poznamenala akoby o nič nešlo, akoby to bolo prirodzené ako keď letí vták.

“Prepravná kapsula?” - opakujem čo počujem, no zároveň sa pýtam.

“Áno, keď vieme, že niečo je niekde na ostrove treba a nemá tam práve cestu namierenú thulina, tak sa využíva malý prepravný box alebo kapsula. Tá je takáto väčšia.

Obe slúžia na prepravu menších vecí, záleží len na množstve, čo všetko je potrebné dopraviť.” - usmeje sa a sprisahanecky dodá: “Myslím, že aj pre teba tam niečo je.”

Mám pocit, že mi praskne hlava a Lalu sa na mňa zrazu prísne pozrie a zamračí sa. “Na dnes si daj pauzu.”

“Môžem? Myslím, že to asi potrebujem.” - hovorím ustarane, nechcem ich sklamať. Pracovné temto tu nie je nijako závratné, no ja som vlastne nikdy doteraz nepracovala.

“Jasné. Je to v poriadku Célie. K čomu by to bolo, keby si tu bola, keď ti nie je dobre alebo si unavená.” - díva sa na mňa, že som to stále ešte nepochopila.

A ja myslím, na to čo som počula o našich továrňach. Ako tam už deti museli tvrdo pracovať, často aj choré, kde ešte by sa bral ohľad na to, že sa niekto necíti práve najlepšie. Ani sa to nedá porovnať.

“Pokojne si tu posed', nadýchaj sa vzduchu a prejdi sa. Ale pokojne si na zvyšok dnešného dňa dopraj čas pre seba.” - usmeje sa na mňa s pochopením.

“Myslím, že to bude na viac dní. Tak sa mi zdá, že sa o slovo hlásia mesiačky.”

Lalu len prikývne a ja sa jej predsa len spýtam, čo je vlastne na druhej strane cesty, čo je v tých budovách. Zdajú sa také opustené.

“Tam sú počas dňa deti, keď rodičia pracujú. Hrajú sa a učia, rozvíjajú svoje talenty. No zväčša ak to ide a nie je moc chladno alebo upršane, tak sú vonku, v blízkom lese. Preto sa ti môžu zdať tie budovy opustené.

Malé deti, keď si ešte potrebujú zdriemnúť počas dňa, sa dovnútra vracajú na poludnie, aby si pospali. Tie väčšie sú v podstate celé dni od jari do jesene vonku. Vonku aj jedia. Objavujú okolie a prevažne sa vonku aj učia. Len jeden, najviac dva dni v týždni sa učia vo vnútri. Niektoré zručnosti sa tak ľahšie učia, ale to sa prispôsobuje tomu, aké je počasie.”

Žasnem. Ešte chvíľu mi Lalu rozpráva ako ona chodila do domu detí a mladých, ako týmto budovám hovorili. Spomínala, že dlho si myslela, že ona bude jednou z tých, čo sa stará o deti, no napokon objavila svoj dar na celkom

inom mieste. Vedela skvele organizovať, okamžite vedela navrhnúť systém, hádam pre čokoľvek. Videla akoby poza oponu a tak neopomenula nič, čo bolo aj menej zjavné, že je potrebné.

Spomenula, že o niekoľko dní pôjde do Roraimy a ja som sa jej spýtala na čom práve teraz pracuje. Povedala, že už nejaký čas zvažujú, že všetky poznatky, ktoré majú, dajú na nové nosiče. Počas vekov sa poznatky na Aurore rozrastali a oni chceli, aby boli prístupné aj pre ďalšie pokolenia, na jednom centrálnom mieste.

“Myslela som, že nepotrebujete takýmto spôsobom zaznamenávať poznatky či históriu, keď je tu ten priestor poznania.” - poznamenávam celkom udivene a tak trošku zmätene. Opäť raz som si myslela, že niečo som už pochopila, no ukazuje sa, že možno nie celkom.

“Áno, je tu priestor poznania a už od detstva sa učíme naň naladiť. No je to trošku ošemetné. Vidím, že aj ty si takto osvojuješ náš jazyk. No na začiatku si sa ho učila len tým, že si počúvala, nescelo hovorila a tiež, že ťa zrejme aj trošku opravili, keď si niečo skomolila a vysvetlili ti.

Zrejme ti už vysvetlili, že tým že budeš denne precvičovať náš jazyk, aj keď sa teraz napájaš na priestor poznania, tak práve tým že ho používaš, tak si ho osvojuješ. Je to akoby sa urýchlilo tvoje učenie. To, čo by ti trvalo rok, či dva, bude len niekoľko mesiacov. Aj preto je dobré takto priestor poznania využiť.

No všetko, čo nám slúži, je žiaľ možné aj zneužiť. Naše deti sa učia bezpečne používať priestor poznania a hlavne to, kedy tento priestor použiť.

Vieš, vyvolení svetla sa snažia zahaliť rúškom hmly v priestore poznania tie časti, ktoré by boli nebezpečné. V našej histórii, bolo obdobie, kedy sa zneužívalo čítanie myšlienok.”

Prikyvujem, že viem o tomto období, Nijo ma oboznámil a tak posmeľujem Lалу, aby pokračovala. No predsa len akoby hľadala tie správne slová.

“Byť v priestore poznania a čerpať z neho informácie môže byť veľmi vyčerpávajúce. Možno aj preto si teraz potrebuješ častejšie oddýchnuť, v tvojom mozgu sa

vytvárajú nové spoje a to si žiada viac energie. Ten čas oddychu si určite dopraj.

Naviac, ten priestor poznania sa má využívať v osobitných situáciách. Je skvelé, že prv ako ťa to niekto učil, sa ti podarilo naň napojiť. Aj to je znakom, že máš nevšedný dar.” - usmeje sa na mňa a pokračuje:

“Preto chceme mať všetko naše poznanie zaznamené písomne a na nosičoch aj pre ďalšie generácie. V tento čas začíname veľkú revíziu, začíname budovať novú knižnicu s našimi poznatkami. Vtipné je, že zatiaľ nevieme kde bude. Doteraz to bola Roraima, kde sa sústredili všetky naše poznatky, no hlavne staré kamenné tabuľky.

Tie tam určite zostanú, no Roraima je hlavne miesto regenerácie a celkom nechceme tam budovať veľkú knižnicu. Poznatky chceme dať do jednotného systému.

Postupne zatiaľ snímame tabuľky.

Možno vieš, že niektoré majú dva jazyky, podľa toho nakoľko rýchlo sa náš jazyk vyvíjal. No teraz k tomu všetkému chceme pridať aj náš aktuálny. Väčšina má svoje

pracovné preklady do súčasnej podoby nášho jazyka, no niektoré potrebujú ešte upraviť.”

Pozorujem ako je Lalu nadšená a tak jej to poviem.

“Nuž áno. Ja to prosto milujem. Usporiadať všetky tie informácie, veľmi sa na to teším.”

Jej nadšenie je zjavné a zrazu z ničoho nič poznamená, že predsa najvhodnejším miestom pre veľkú knižnicu bude kmeňová osada vyvolených. Úplne je tým nápadom pohltená, zdvíha sa, aby zašla späť do domu práce. Len mi ešte zakýva a pripomenie, aby som si určite dopriala čas na oddych.

To boli vzdušní. Nápady im často len tak lietali v hlave a oni si ich museli hneď zaznamenať, lebo rýchlo prišla nová myšlienka. No boli aj skvelí rozprávači.

Znovu som tu zostala sama.

Kmeňová osada vyvolených. Premýšľam či budem mať možnosť navštíviť ju. Vietor sa pomaly začal dvíhať, zdá sa, že bude pršať, mala by som zájsť dnu, no zrazu sa spustí lejak. Podobný tomu, ako keď ma Nole prvý krát

obdaril bozkom. Vzduch sa schladil, no vôbec sa mi nepozdávala predstava prebehnúť v tom daždi dovnútra. Napokon pod touto kupolou bolo stále ešte celkom príjemne.

Počasiu sa prudko zmenilo a mňa možno aj preto bolela hlava. Premýšľala som, ako dlho tu budem. Dážď priam hučal, no tak ako nečakane začal, tak nečakane aj skončil.

Bolo niečo popoludní a ja som vedela, že Lalu mala pravdu. Potrebujem si oddýchnuť. A tak som sa vydala na cestu späť do host'ovských domov. Cestičky boli vyložené malými kamienkami, boli mokré no netvorili sa tu žiadne mláky. Obutú som mala len jednoduchú plátennú obuv a tak som bola rada, že moje nohy nebudú celkom premáčané.

Kráčala som pomaly. Keď som išla okolo veľkého centrálného pavilónu, zbadala som tu Noleho. Na tvári mal šťastný výraz. Na chvíľu zaváham, no napokon kráčam ďalej až prichádzam do zadnej časti osady. Chcem ísť rovno do nášho host'ovského domu, no zbadám Zoru, ktorá na mňa zamáva a tak idem ku nej.

Je vnímavá a rovno ma odprevádza do domu regenerácie. Dáva mi napit' akéhosi teplého, voňavého nápoja. Zrazu mám pocit, že som nesmierne unavená. Pokynula mi, aby som si ľahla na Mhenea lôžko a ja okamžite zaspávam.

Ak sa mi niečo tentoraz snívalo, vôbec si to nepamätám, no prebúdzam sa asi o dve hodiny, nádherne oddýchnutá, plná nových síl.

Zora je tu, usmieva sa na mňa a ja sa ponat'ahujem ako taká mačka. Je mi ozaj dobre. Sadneme si vonku na schodíky, rozprávame sa a pridá sa k nám aj Zini. Hovorím im, čo som sa pred niekoľkými hodinami dozvedela.

Sú nadšené. "To je skvelé. Lalu to určite vymyslí dobre." - povie Zora a Zini dodá: "Už sa teším keď budeme mať jednu veľkú knižnicu. Myslím, že kmeňová osada vyvolených bude na to naozaj skvelá."

Večer sa priblížil a my sme zabraté do príjemných rozhovorov, podchvíľou sa smejeme. Dievčatá spomínajú na svoje detské časy a ja im načúvam, ani si nevšímam, kedy prišiel Nole.

Pomaly bude čas večerného cvičenia a my vieme, že je čas nachystat' sa. Zora mi pripomenie, aby som tentoraz cvičila o niečo pomalšie. Aj keď sa cítim oddýchnutá, bude dobré, ak si doprajem ešte niekoľko dní. Prikývnem a chcem sa ísť pripraviť do nášho host'ovského domu, obliecť si pantalóny, ktoré sú tak pohodlné.

Až vtedy si všimnem Noleho. Usmieva sa na mňa, tak nejako záhadne, do domu ma odprevádza. Zdá sa mi, že niečo stále skrýva za svojim chrbtom a celkovo sa správa tak nejako tajomne.

Nakoniec prehovorí, "Niečo pre teba mám. Dnes to konečne prišlo." - je celkom vzrušený a nedočkavý a tak narastá zvedavosť aj vo mne.

"V tom prepravnom boxe?" - pýtam sa ešte zvedavo.

"Áno, ale bola to kapsula. Videla si ju? - pýta sa prekvapene, no ja len prikývnem, veď aj ja som zvedavá, čo to tak môže byť.

"Viem, že to trvalo trošku dlhšie, no zdalo sa mi, že práve toto bude to pravé. Chcel som počkat' až po večeri, ale asi

to už nevydržím.” - s tým mi podal malý darček v drevenej krabičke, previazanej hodvábnou stužkou.

Potiahla som stužku a otvorila krabičku. V tej krabičke bolo krásne červené pero. Nerozumela som, ako je to možné. Bolo to pero z pevniny, také aké rád používal aj môj otec. Nechájala som.

“Páči sa ti?” - spýtal sa Nole nedočkavo.

“Áno, veľmi. Ale ako?” - pýtam sa celkom užasnuto.

“Hm, potom ti poviem, teraz poďme.” - celý šťastný mi dal bozk na líce.

A tak pre túto chvíľu sa idem prezliecť do pantalónov, pero položím k môjmu zápisníku a idem si zacvičiť. Pohyby robím pomaly, tak ako mi Zora odporučila, no moja hlava sa akosi nevie upokojiť, až ku koncu.

Pri večeri mi to nedá a tak sa znovu pýtam Noleho ako to teda je. Ako dostali pero z pevniny sem?

“Chvíľu to trvalo, nemyslel som si, že to bude tak dlho trvať. Niekoľko pier je na ostrove. No prepravné boxy sú

v tomto čase hodne vytážené a kapsulu len s jednou vecou nezvykneme posielat', takže sa čakalo.”

“Tomu rozumiem, ale ako sa sem vôbec dostalo pero z pevniny? Toto pero predsa nebolo vyrobené tu.”

“Nie, nebolo. Pán Parker odvádza skvelú prácu a tak vždy keď niekto ide na pevninu, zväčša nejaké perá odtiaľ prinesie. Na ostrove sa vyrábajú iné perá, najčastejšie v drevenom tele, niekedy aj v kovovom. Sú nádherné, no chcel som, aby si mala niečo, čo ti bude trošku pripomínať aj tvoj domov.”

“Moc ti za to ďakujem. Môj otec miloval tieto perá a o to viac si to vážim.”

“Vieš, tieto perá sú takou výnimkou. Nezvykneme dovážať tovar z pevniny, všetko čo potrebujeme si vieme vyrobiť. Máme radi poctivú prácu a tieto perá také jednoducho sú.”

Hreje ma pri srdci. Nikdy by mi nenapadlo, že tu budem mať niečo z mojej domoviny, či z pevniny ako oni hovoria.

49 - Kniha

Nasledujúce dni som si naozaj dopriala oddych v dome žien. Vzala som si sem aj svoj zápisník a nové pero.

Bolo to také neuveriteľné. Vždy keď som to pero chytila do ruky, zahrialo ma pri srdci. Až večer, keď som sa vtedy vrátila z večere som si všimla, že je tu vygravírované aj moje meno. To ma celkom dojalo.

Pero a zápisník tvorili nádherný pár. Akoby jeden bol vyrobený pre toho druhého, akoby vždy patrili k sebe.

Prvú noc sa mi sníval krásny sen. Možno to bolo spôsobené tým, ako som načúvala spomienkam z detstva Zory a Zini.

Vnímala som, aké sú tu deti šťastné, ako sa smejú a jašia. Potom sa mi v sne zjavili tie staré ruiny. Pozorovala som ako tam pod tým oblúkom, kamennou klenbou, stojí princezná a oproti nej muž. Vysoký, hodne vysoký. Obaja s jemne uklonenou hlavou, v úcte jeden voči druhému.

Aurorania boli celkom vysokí, na to som si stále akosi zvykala. No v tom sne som videla, že princezná bola tak primerane vysoká, nie ako dnešné Auroranky.

Ráno, keď som sa prebudila som si to chcela poznačiť do môjho zápisníka. No prv ako som tak urobila, napísala som si moju modlitbu vd'aky. Cítila som sa tak naplnená vd'ačnosťou.

Pero krásne klzalo po papieri, bola naozaj radosť s ním písať.

Asi o dva dni sa ku mne pridala aj Zinia. Bola som rada, nechcela som tu byť sama. No hodne som potrebovala oddychovať. Zini mi povedala, že je to prirodzené, že zrejme si to neuvedomujem, no na mentálnu činnosť naše telo spotrebúva veľa energie. A tak som hodne spala aj cez deň.

Zini si priniesla aj knihu. To ma prekvapilo, vlastne až teraz si uvedomujem, že napriek nadšeniu z novej knižnice, som tu knihy moc nevidela.

Zvedavosť mi nedá a tak sa jej na to pýtam.

“Máš pravdu. Na ostrove nie je veľa kníh. Veľa informácií, máme uložených na tabuľkách a odtiaľ si ich čítame.”

“Na tabuľkách? Máte také technológie a stále informácie ukladáte na tabuľky?” - cítim sa celkom zmätená.

“Ale nie,” - Zini je celkom pobavená. Určite si ich už videla. Vyzerajú ako kúsok skla, sú o niečo málo väčšie ako tvoj zápisník. Dookola je modré svetlo, keď je zapnutá a dá sa čítať, len sa jemne dotkneš prstami a vyberieš si čo chceš čítať. Nevidela si ich?” - nakoniec je samotná Zinia prekvapená.

“Asi áno, vlastne neviem, niečo sa mi marí, keď sa našli tie kamenné tabuľky, tak Nijo s niekoľkými ďalšími mali také sklenené tabuľky v ruke, ale som netušila na čo vlastne slúžia.”

“No, je to vlastne jednoduché. Vo vnútri sú uložené informácie. Ale ja rada čítam tradičné knihy, majú svoje kúzlo a na sklenené tabuľky sa moc neukladajú príbehy, hoci aj to sa posledné roky mení.”

“Máte tu aj spisovateľov, čo píšu romány a básne?” - pýtam sa celkom prekvapená.

“Iste. Práve vzdušní sú majstri pera, vedia rozprávať krásne príbehy. Pravda, dnes mnohí už príbehy jednoducho diktujú a zapisujú sa na tabuľku. Potom sa upravujú a niektoré aj tlačia. Takže nové príbehy sú zväčša zaznamenané aj takto, na Thabe, ako sa hovorí tým nie kamenným tabuľkám.

Má to aj výhody. V ktoromkoľvek dome si vieš vybrať na Thabe čo chceš čítať. Napokon, takto jednoducho sa prenášajú aj informácie.”

Som celkom zamyslená a premýšľam nahlas, “s ničím takým som sa v Roraime nestretla, ani v tej osade pod Roraimou.”

“To je priestor určený na regeneráciu, tam je snaha eliminovať tieto technológie, naopak čo najviac sa podporuje, aby všetko bolo čo najprirodzenejšie. No hudbu ti vedia pustiť aj tam. Len si to možno nevnímala. Tam určite nie je veľa týchto zariadení, nie sú tam celkom potrebné.

Ale určite si si všimla aj v dome hostí, že je v spoločenskej miestnosti jeden Thab. Primárne je tam nastavený obraz a k nemu je také malé vajíčko s modrým svetleným pásom.”

Dívam sa na ňu celkom užasnuto. Má pravdu, sklenený obraz na stene som si všimla. Bol v takej čudnej výške, no nikdy mi nenapadlo, že by to malo byť niečo iné ako obraz. Blízko pri ňom skutočne bolo niečo ako vajíčko, so zrezanou spodnou časťou. Na tento tvar som tu neustále narážala. Vždy keď som ho videla v nejakej novej funkcii, pomyslela som si, že naozaj musia tento tvar milovať.

Spomenula som si, ako raz podvečer, keď sme si tam na chvíľu ešte sadli, myslím Nalu niečo poznamenal a ja som si vtedy myslela, že zachytil správu, ktorú niekto vyslal. Povedala som to Zini a znovu som ju celkom pobavila.

“Vyslať správu je zväčša niečo veľmi krátke, to čo vieš zhrnúť tak do troch slov. Zrejme si si len nevšimla, s najväčšou pravdepodobnosťou čítal správu na Thabe. Viem to, lebo aj my sme tú správu čítali.”

Uf, mám pocit, že už nič nechápem.

“Takže môžeš čítať román na tom obraze na stene?” - snažím sa to celé pochopiť, no neviem či sa mi to vôbec podarí. Náš svet bol ešte ďaleko za týmito technológiami.

“No, to je lepšie cez malý Thab. Na veľkom, ktorý je v každom dome umiestnený v centrálnej časti, dostávame hlavne informácie, niečo dôležité keď sa stalo alebo sa niečo chystá. Vtedy ten obraz zmizne, zmení sa podklad na jednu farbu, aby sa dalo pohodlne čítať. Môžeš si nastaviť farbu akú chceš, aby ti to bolo pohodlné na oči.

Tu sa dávajú aj informácie ak niekto napísal nový príbeh, alebo múdrosti odchádzajúcich.

Na malom Thabe si vieš vybrať z knižnice čo chceš čítať. Aj preto je dobré, že aj tie staršie knihy sa dostanú do tejto formy a budeš si môcť čítať knihy aj takto.

No, ja milujem tie klasické. Teraz keď je nejaká nová, tak si ju môžeš pozrieť na Thabe a dať vedieť, ak chceš mať klasickú. Na ostrove sú aj nadšenci tradičných kníh a ja patrím k nim.” - usmeje sa na mňa a podá mi knihu.

Ich jazyk ale neviem ešte čítať. Písmo je úplne iné. Vyzerá krásne, no ani si neviem predstaviť ako sa môže čítať. Na

obálke je dojemný obrázok, dá tušiť, že pôjde o príbeh lásky.

“Je to príbeh lásky našej princeznej Liany.”

“Naozaj?” - takmer mi oči vypadli.

“Veľa kníh napísali naši starší na sklonku svojho života, kde vložili svoje získané múdrosti. Mám rada tie knihy. No ešte radšej asi mám životné príbehy našich princezien. Väčšina z nich má svoj život spísaný do príbehu.”

Som celkom uveličená a tak mi Zini navrhne, že mi bude čítať nahlas tento príbeh lásky a ja so zatajeným dychom načúvam.

Napokon mi ale prezradí, že na tom Thabe je aj taká možnosť, vybrať si, aby ten príbeh sa previedol do zvukovej stopy a tak je možné si ho vypočuť. Je to pre mňa ťažko predstaviteľné a sama Zinia mi prezradila, že takto je to lepšie s tými novými, tak päťsto rokov starými. Tie staršie, číta akoby robot, ak som to správne pochopila a ten číta text bez príslušného emocionálneho náboja. Ona sama, najradšej číta tradičnú knihu akú som poznala aj ja.

Týchto niekoľko dní som sa plne ponorila do príbehu lásky princeznej Liany. Bolo to ako by som sa ocitla v celkom inom svete. Bola som tu, kým skončili mesiačky nám obom. Keď sme potom opustili dom žien, bol to taký čudesný pocit, byť znovu plne v tom prítomnom diani. Mysľou som stále utekala do dávného príbehu princeznej.

Ten ďalší týždeň sa sem uchýlila na výmenu Nala a tri ženy zo samotnej osady. V našej izbe host'ovského domu som tak bola sama.

Premýšľala som nad príbehom princeznej, ako sa otvárala láske, ktorá pre tie prvé ženy na Aurore bola vlastne neznáma. V príbehu popísala aj svoje pocity a ja som sa v mnohých našla. Bolo pozoruhodné, koľko času ubehlo a predsa pocity nás žien vo veciach lásky si boli tak podobné. Všetky sme túžili po jednom. Byť milované a prijímané také, aké sme.

Nasledujúci deň som sa mala znovu zapojiť do prác v komunite, v dome práce na začiatku osady. Lenže Zora ma požiadala o pomoc a tak som tieto dni nakoniec pomáhala jej a Zini, pridali sa k nám aj Nole a Zulu.

Huby chevaja boli hodne háklivé, bolo s nimi nutné pracovať rýchlo. No rýchlo bolo treba pracovať aj so sušeným práškom z týchto húb, keď sa dostal do kontaktu s vodou. Prepravná kapsula priniesla nové zásoby a prišiel čas na ich spracovanie.

Časť sa ponechala na prípadnú prípravu chevy. Ďalšia časť sa porozdeľovala na malé dávky pre tých, ktorí si potrebovali z nejakého dôvodu doplniť túto hubu do svojich prípravkov starostlivosti o seba.

No s práškom bežne ľudia nepracujú. Všetci čo chcú pridať tento prášok do svojich prípravkov, tak prinesú aspoň jeden, zväčša však tri plody zo svojho Theia stromčeku. Všetko bolo treba zazmenat' a nepomýliť sa, čo je koho. No aj na toto už mali vymyslený jednoduchý a predsa účinný systém.

Nuž a zvyšná časť sa použila na cheva náplaste.

Pýtala som sa, ako ľudia vedeli, že majú priniesť plody zo svojho Theia stromčeku. Odpoveď bola prostá. Všetci v kmeňovej osade a všetky blízke osady dostali správu na svoj Thab. Zároveň, dali vedieť kto kedy prinesie svoje

plody a každý tiež videl, ak niektorý deň bol už kapacitou naplnený.

Pred dvomi dňami zároveň dorazil v prepravnej kapsule dostatok sušených rias, ktoré sa používali do cheva náplastí. A tak sme sa tieto dni pustili do práce.

Väčšina ľudí sa chcela len jednoducho vitalizovať, no niektorí mali aj špecifické požiadavky. Ako ich určili? To bolo pre mňa tiež prekvapenie.

Mhenea lôžko som až doteraz vnímala ako lôžko regenerácie. Lenže malo zjavne aj ďalšiu funkciu. Bolo možné vykonať aj niečo ako kontrolu, čo daný človek potrebuje, aké živiny doplniť či naopak čo v danom období vynechať.

Bola som tým celkom uchvátená. Každý kto cítil, že nie je tak celkom v poriadku, že niečo sa deje a ani pobyt v Thare nepomohol, po pobyte na Mhenea lôžku to stále nebolo ono, urobila sa táto kontrola.

O týchto ľuďoch teda v dome regenerácie už vedeli. Väčšina z nich už sem nejaký čas dochádzala. Bolo jasné, že sa im bude pripravovať niečo špeciálne. Jednak

prípravky starostlivosti o seba, no tiež kvapky na vnútorné užitie. Poväčšine išlo o starších ľudí.

Príprava práve týchto prípravkov bola prvoradá. Až potom nasledovala príprava pre tých, ktorí netrpeli žiadnymi ťažkosťami, len jednoducho chceli podporiť svoju vitalitu.

A tak sme začali s prípravou.

Bolo to opäť jedno čarovné tvorenie. Najskôr sme si vždy nachystali malé označené misky s plodmi Theia, ktoré nám ich majitelia zverili. Zora so Zini ich už zoradili podľa potrieb svojich majiteľov.

Bola som fascinovaná tým ako pracoval Zulu. Pôsobil tak rozvážne, takmer neprehovoril, len pod chvíľou nás usmernil a vydával pokyny. Zjavne to tu teraz mal pod palcom on.

Ja a Nole sme robili prevažne pomocné práce. Vú mažiariku som drvila akési tvrdšie semená, no šlo to celkom ľahko, až z nich bol mastný prášok.

Pracovali sme sústredení a v tichu. Osem kvapiek so špeciálnymi potrebami sme mali hotové poobede. Tento

prvý deň sme k nim dokončili aj prípravky starostlivosti o seba.

A na tento prvý deň sme mali hotovo.

Ďalší deň sme potom mali pracovať na tých vitalizačných, to šlo už oveľa ľahšie. A tretí deň sme sa venovali tvorbe cheva náplastiam. Bolo to opäť nezvyčajné a pre mňa nové.

Cheva náplaste boli skvelým pomocníkom, keď sa niekto poranil. Ranu stačilo umyť v čistej vode a dať náplast'. Tým sa aktivovali liečivé zložky. Ich výroba však taká jednoduchá ale nebola. V správnom pomere sa pridával chevaja prášok, pomleté riasy a ďalšie zložky. Len postupne sa pridávali, pomaly a dlho sa miešali.

Potom sa pridával nektár z plodu veľkého Theia stromu života priamo z Roraimy. Všetko muselo byť dobre premiešané, potom sa nechalo niekoľko hodín odstáť. Zatiaľ sa pripravovalo niečo ako plátienka a lepidlo pásy.

Tie plátienka sa potom vkladali do niekoľkých plytkých sklenených nádob, spolu s pripravenou zmesou. Tam sa rozprestrela, poukladali na seba a čakalo sa až do ďalšieho

dňa kým to poriadne nasiakne. Až potom sa mohli dokončiť. Strihali sme ich na rôzne veľkosti, no niektoré nechali aj ako jeden dlhý pás, ktorý sa odstrihne podľa aktuálnej potreby. Takáto náplast' potom vydržala až jeden rok.

Bol to fascinujúci čas a ja som sa ešte viac zblížila so Zini. Povedala mi, že aj samotné písmo si môžem osvojiť cez priestor poznania, no nech tomu dám ešte čas. Všetky tie nové zážitky, ktoré tu neustále zažívam, si žiadajú svoj čas, aby sa integrovali v mojom nervovom systéme.

A ja viem, že má pravdu. Ďalší deň som si dala celkom pauzu. Ja a Nole sme si urobili malý výlet do blízkeho okolia, navštívili aj Tharu vzdušných, nádherné miesto. Je vlastne celkom blízko našich host'ovských domov, no len málo sme tam chodili.

50 - Služba

Boli to krásne dni, leto sa približovalo a každým ďalším dňom bolo teplejšie. Po večeroch som mala dlhé rozhovory s Nolem, v nich mi odhaľoval hodne z ich sveta.

Učila som sa tiež ich písmu. Povedali mi, že nech priestor poznania používam len na načítanie si samotného jazyka a nie aj písma. No raz, keď som bola na Mhenea lôžku, sa mi zazdalo, že k slovám vidím aj jednotlivé znaky. Keď som sa s tým potom zdôverila, Zulu mi povedal, že je to úžasné, no tiež, nech pokračujem ďalej v učení sa ich písma tradičným spôsobom, že takto to bude najlepšie. A mal pravdu. Od toho dňa to šlo veľmi ľahko, akoby sa mi otvorili nové dvere.

Jedného dňa mi Nole priniesol knihu. Bola to detská kniha s veľa obrázkami a jednoduchým príbehom. Tá kniha bola iná, na aké som bola zvyknutá zo svojho detstva. Zrkadlila ten ich život, to na čom im záleží. Na prírode a spojení s ňou, na úcte voči životu samému.

Mala som rada tie chvíle s Nolem, milovala som načúvať jeho pevnému, mužnému hlasu. Občas som si položila svoju hlavu na jeho plece a pozorovala tak jedno z najkrajších divadiel, prerod dňa v noc.

Zdalo sa, že už hodne viem o ich živote, že chápem hodnoty, ktorým veria. Nole spomínal, že na ich ostrove nie sú peniaze, že všetko je postavené na službe jedného voči druhému, na službe celku. Aj preto, ma prekvapilo, keď som sa stala svedkom tvrdých slov, ktoré som započula, “odpusť, no nemôžem ti pomôcť”.

V tej chvíli som zauvažovala, či moje jazykové schopnosti sa pominuli, či som vôbec dobre rozumela. Rozrušilo ma to. Bolo krátko pred večerným cvičením, pred spevom Lumo a večerným hodovaním. Vôbec som sa nevedela pri cvičení sústrediť. Aj Nole si to všimol a myslím, že nielen on.

Ten večer sa spevu Lumo z centrálného pavilónu, zúčastnil aj Nole, Nala, Nalu, Zini aj Zora a samozrejme Natu. Tri ženy a traja muži. Asi aj preto sa ma ujal Zulu a so záujmom sa ma spýtal, či som v poriadku a tak mu v krátkosti hovorím, že som zachytila časť, pre mňa

čudesného rozhovoru a teda že ma prekvapilo odmietnutie pomoci.

Zulu chvíľu premýšľal, možno hľadal tie správne slová, nie som si istá. Napokon prehovoril.

“Vieš Célie, s pomocou je to tak, že niekedy tou najlepšou pomocou, ktorú môžeš pre toho druhého urobiť je, povedať mu “nie”.

Pozerám naňho, akoby práve padol z mesiaca, zdá sa mi to celkom absurdné.

“Ako? Odmietnúť?” - pýtam sa nakoniec celkom užasnuto.

“Áno. Viem, že to môže znieť čudne, no je to tak. Hena, má obrovský dar, je veľmi vzácny. Takí ľudia sa rodia len z času na čas. Je ale pre ňu veľmi ťažké ho prijať. Pochádza z rodu veľkých učiteľov a dúfala, že aj ona sa bude venovať učeniu, tak ako toľké pokolenia v ich rode. No život jej ukazuje inú púť.”

“V čom spočíva jej dar, ak sa smiem spýtať?” - už trochu pokojnejšie napokon kladiem svoju otázku, lebo si neviem predstaviť, čo také to môže byť, že odmieta svoj dar.

Zulu sa jemne usmeje a na oplátku sa pýta on mňa: “Už si počula o múdrosti odchádzajúcich?”

“Zini raz spomenula, že rada číta tieto múdrosti, no moc sme to nerozoberali.”

“Je to podnetné čítanie, to nepochybne. Niektorí starší, ktorí cítia, že sa priblížil ich koniec v tomto pozemskom bytí, sa uchýlia najčastejšie do osady vyvolených. Tam je o nich postarané. Sú to hlavne tí, ktorí cítia potrebu stíšenia sa, potrebu odísť z toho bežného diania komunity. Zväčša cítia, že majú čo povedať nášmu svetu a spíšu svoje múdrosti.

Hena má ten dar, klásť správne otázky práve týmto ľuďom.

Energia ľudí na odchode je iná. Ich pohľad na svet sa mení. Vidia oveľa lepšie to pominuteľné a čo je skutočne dôležité. Hena je ako mostom medzi tým odchádzajúcim a živým svetom. Keď si však deň čo deň s nimi v kontakte a vieš, že o pár mesiacov odídu, je to pre ňu len náročné.”

“Ale, veď máte takú úctu voči životu a smrt' vnímate tiež tak viac prirodzene, alebo ako to povedať.” - priam nesmelo zo seba jachtám.

“Áno, to iste áno. No pre tých, čo sa starajú o odchádzajúcich je to, ako to povedať, ako horko sladké. Na strane jednej vieš, že ten odchod je prirodzený, že aj ty raz z tohto sveta odídeš. Vnímaš všetku tú múdrosť, a otvára sa ti nový pohľad. No na strane druhej, keď neustále zažívaš odchod niekoho, kto ti za ten čas prirástol k srdcu, nie je to jednoduché.

Hena túži po veľkej rodine. Veľkej, šťastnej rodine. Verí, že svoj dar by mohla uplatniť aj u mladých a u detí, no to je iná energia. Už s niekoľkými odchádzajúcimi napísala pár kníh. Sú skvelé Célie. Naozaj, keď sa zdokonalíš v čítaní, odporúčam ti niektoré práve z týchto si prečítať.

Hena to robí skvele.

Vieš, niektorí len cítia, že majú ísť na koniec svojho života do kmeňovej osady vyvolených. Nevedia čo presne a prečo, nie vždy si uvedomujeme tie poklady, ktoré v sebe máme. Pre nás sú prirodzené a vôbec si neuvedomujeme,

že ten náš pohľad na život môže byť celkom iný ako našich blízkych a aké poklady to môžu v skutočnosti byť.

Verím, že Hena to zvládne. Bude potrebovať podporu, to áno. Ale ona jediná má tú moc pohliadnuť za závoj tej ilúzie, ktorej uverila. Dúfam, že čím skôr, aby sa tak nestalo nejakým, nie príjemným spôsobom, lebo trošku s tým bojuje.”

A ja som si v tej chvíli spomenula okamžite na Natuho, na to, ako mi Nala povedala, že niekedy si bolestným spôsobom pripomíname veľké pravdy života.

Zulu na chvíľu skloní hlavu, akoby bol ponorený vo svojich vlastných myšlienkach, keď tu pokračuje:

“Ja ju chápem. Niekedy tie naše predstavy, ako sa má náš život uberať sú iné, ako nás vedie sám život. A prv než sa spýtaš, tak áno, máme slobodnú vôľu a môžeš životu povedať “nie”. No aký bude nakoniec tvoj život? Naša história potvrdzuje, že takéto vybočenie nevedie k ničomu dobrému.

Aj preto je pre nás tak dôležité rozpoznať dar každého dieťaťa, rozvíjať ho, aby bolo pripravené keď sa život

opýta, aby netápalo, či aby nebojovalo. Život vie, kde je naše miesto, kde nás potrebuje. Nie je náhoda, že sa narodilo dievča s týmto darom. Naposledy sa tak stalo pred vyše sto rokmi a on sám práve ohlásil, že sa zaradil k odchádzajúcim.

Je to ten najlepší čas, aby sa Hena k nemu pridala, nepochybujem o tom, že oni dvaja si budú mať čo povedať. Napokon, bol dobrým priateľom jej prastarého otca a ten sa teraz tiež pridal k odchádzajúcim. Viem, že ju to trošku desí.

Jej starý otec sa nedožil zvyčajného veku, akého sa dožívame. To nešťastie, ktoré sa vtedy stalo v nej zanechalo bolesť. Stále ju nevie prekročiť, akoby sa smrti bála. Bola vtedy len malým dievčatkom a niekoľko hodín v hustom lese zostala pri svojom mŕtvom starom otcovi s rozštiepenou hlavou.

Muselo to byť strašné, no možno práve vtedy sa aktivoval jej nevšedný dar.”

Načúvam priam so zatajeným dychom. Muselo to byť naozaj strašné. Ten večer len mlkvo súkam do seba tie

dobrotky z večerného hodovania. Sama neviem prečo, no cítim k nej akúsi spriaznenosť. Všimla som si, že Hena je blízka Zuluho srdca. Keď som sa ho na to spýtala, prikývol a potvrdil mi, že áno, je môjmu srdcu veľmi blízka.

Tie nasledujúce dni som potrebovala byť sama so svojimi myšlienkami, no moc sa mi to nedarilo. Sama som si nebola istá čo sa so mnou vlastne deje, moje myšlienky, emócie, všetky tie dojmy sa akosi miesili a ja som nakoniec raz ráno namiesto ranného rozhybania sa zašla do Thary vzdušných.

Verila som, že v tomto čase tu budem sama. Sadla som si na päty a len nechala do seba vpíjať šum stromov, vôňu zvláštnych kvetov i zurčiaci potôčik. Neviem koľko času uplynulo, myslím že nie veľa, veď to bol len okamih, čo som si na chvíľu zatvorila oči. Zrazu som si len všimla, že si rovnako tak, ku mne sadla akási žena. Nedívala som sa, netúžila som po rozhovore. Zdalo sa, že ani tá žena. Zostala ticho a hodnú chvíľu sme tak pobudli.

Nakoniec sa ma spýtala, či ma niečo trápi, že vyzerám ustarane.

“Áno.” - odpovedala som ticho a dodávam: “Stále to isté. Či som svojim prianím predsa len neprivedila smrť mojich drahých a všetkých na palube. Mino povedal, že určite nie, ale ... stále mi tá otázka neschádza z mysle. A hlavne, smrť všetkých tých detí.”

“Mino má pravdu. Ak si sa mala dostať na tento ostrov, život by našiel iný spôsob, bez smrti všetkých tých ďalších ľudí.”

Až teraz sa pozriem kto tu vedľa mňa sedí. Je to Hena a ja si uvedomujem, aká je pre ňu smrť citlivá otázka. No ona pokračuje tichým hláskom, sotva ševelí, no počujem ju stále jasne.

“Tiež si kladiem tú otázku, či som ja nezavinila smrť svojho starého otca.

Z detstva si toho veľa nepamätám, tak to napokon zvyčajne je, že ranné detstvo sa nám po čase zahalí jemnou hmlou. No jasne si pamätám toho prekrásneho motýľa. Ako som ním bola uveličená. Práve ten deň som dostala nové šaty. Nebesky modré a ten motýľ mal práve takú farbu. Verila by si, že v hustom lese na takého natrafíš?

Mal veľké krídla, vôbec to nebol malý motýlik. Bola som ním taká fascinovaná, že som si vôbec nevšimla, že mi hrozilo nebezpečenstvo. Starý otec ma chcel ochrániť, potkol sa a rozbil si hlavu. Padol tak nešťastne, že na mieste bol mŕtvy. Ale vtedy som nechápala čo sa stalo. Až neskôr.

Z toho dňa si pamätám len tie šaty, moju radosť z nich, ako sme šli so starkým do lesa s košíkmi, toho motýľa, krv čo zalievala skalú a to, že som nevedela prebudiť starkého. Len tam ležal bez pohnutia.

Dodnes keď vidím takého motýľa, niečo ma pichne pri srdci.” - zrazu stíchne, pozrie na mňa a len dodá: “Ešte nikdy som nikomu nepovedala o tom motýľovi.”

Ticho načúvam tejto nečakanej spovedi.

“A cítiš sa vinná za jeho smrť.” - nahlas zauvažujem a mám pocit, že sme na jednej lodi.

“Myslím, že áno. Smrť ma začala desiť. A teraz práve tento týždeň môj prastarý otec oznámil, že sa pridá k odchádzajúcim, a ten zvyšný čas, by rád strávil so mnou.”

“Smrť tvojho starého otca bola veľmi dramatická.” - nechávam voľný priebeh svojim myšlienkam.

“Áno. Tak ako mnohých na palube tvojej lode.”

“Je ťažké prijať ich smrť.”

“To je prirodzené. Asi sa ti zdá, že sme tu so smrťou zmierení, no až keď prejde celý jeden cyklus všetkých období, až vtedy môžeme povedať, že sme zmierení. Počas toho prvého roka po odchode našich milovaných, tak nejakú stále žijú s nami.

Vieš, krátko na to, ako sa stalo to nešťastie s mojím starým otcom, moja prastará mama od nás odišla. Odišla do osady vyvolených, kde odchádzajúci môžu posledné mesiace zotrvať. No mne, veľmi chýbala. Zrazu bol preč starký a aj jeho mama. Bolo mi nesmierne smutno.”

“Vieš, stále mi ale chodí po rozume, smrť detí. To je niečo, čo ma desí.”

“Pretože to nie je prirodzené. Aj u nás na ostrove sa tak niekoľko krát stalo, že umrelo dieťa. Bolo to hrozné. V ten čas, keď som to zažila prvý krát, som bola práve v

období svojho prerodu v ženu, mala som sláviť svoje prvé mesiačky a čakal ma obrad premeny. Nešlo to, nikdy som ich vlastne neoslávila.”

“Prečo smrť tak bolí tých čo tu zostanú?” - pýtam sa a vnímam, že po lícach mi začínajú stekať slzy.

“Pretože v nej chceme nájsť zmysel. Tak ako ho vkladáme do života a žijeme ho, tak chceme aby aj koniec mal ten svoj. Na sklonku života, zostáva ale tak akurát čas zhrnúť všetko to, čo sme zažili, nájsť tú svoju jedinečnú pravdu o živote a spýtať sa či sme ju žili a boli jej verní.

Pýtaš sa, prečo museli zomrieť na palube aj deti?

Je to ťažká otázka, možno nikdy na ňu nenájdeš odpoveď.

No pokiaľ viem Célie, tak v svete na pevnine sa zjavne schyluje k vojne. Ak boli na palube Židia, možno táto smrť bola pre ich duše prijateľnejšia ako útrapy, ktoré by zažívali. Nevyzerá to vôbec dobre pre nich. Je zjavné, že vodca nemeckého národa je silne proti nim.”

“Áno, na palube ich bolo hodne. Vlastne väčšina. Myslíš, že vedeli, že sa blíži ich koniec? Boli takí pokojní, tak zvláštne.”

“My pozorujeme, že deväť mesiacov pred odchodom z tohto sveta ľudia vedia, že oddídu. Nevieme s istotou, či je tomu tak aj pokiaľ sa stane nejaké nešťastie.”

“Deväť mesiacov? Prečo práve deväť? A ako to viete?” - pýtam sa celkom zaskočená.

“Áno, deväť mesiacov. Možno práve preto toľko, že aj v lone matky sme boli deväť mesiacov. Vieme to od samotných odchádzajúcich, keď sa zamýšľali, kedy sa v ich živote zmenila energia a pohľad naň.”

“To je zaujímavé, ale asi to nevedia na deň presne.”

“Nie, to určite nie.” - usmeje sa na mňa.

“Neviem si predstaviť ten pocit, keď vieš, že umrieš.” - opäť trošku neopatrne uvažujem nahlas.

“Hmm, ale keď máš za sebou krásny a plodný život, keď vieš, že nemáš čo ľutovať a keď k tomu cítiš, že tvoje telo

slabne, odchod z tohto sveta sa stane ďalším prirodzeným krokom.” - povedala to tak ľahko, a predsa sa mi zazdalo, že sama sa nad svojimi slovami zamyslela.

“Ešte som tu nevidela na tomto ostrove žiadnych vetchých starcov či starenky.”

Hena sa celkom pobavene na mňa pozrie a naostatok prehovorí: “Dožívame sa vysokého veku, oveľa vyššieho ako je zvykom na pevnine. No máš pravdu, naši starkí nie sú žiadnymi vetchými halúzkami. Do vysokého veku si udržiavajú vitalitu, aj keď sú už pomalší a síl tiež ubúda.

Raz som zažila, ako prastarý otec mojej priateľky len večer povedal, drahí moji, akosi sa cítim unavený, asi si pôjdem dnes skôr ľahnúť. Počas noci umrel a ráno ho našli s úsmevom na perách. Nepoznala som ho inak, ako veselého starkého. Vždy mal na perách úsmev a pre nás deti láskavú ruku, čo pohladí.

Vieš, nie každý kto odchádza z tohto sveta cíti potrebu stiahnuť sa. Mnohí to síce vedia, ale nehovoria o tom.”

Chvíľu sme ticho, Hena je môjmu srdcu o riadny kus bližšie. V tej chvíli som ešte ani netušila, aké priateľky sa z nás stanú.

Nakoniec sa postavíme, pripravené vrátiť sa späť do osady. Pred samotným odchodom z Thary, však Hena zrazu zostane stáť. Otočila som sa ku nej a ona sa mi uklonila so slovami: “ďakujem, veľmi si mi pomohla v mojom rozhodovaní”.

A s tými slovami ma tu celkom zmätenú zanechala. Ostala som tam stáť s ústami dokorán dívajúc sa za ňou. Hodnú chvíľu mi to trvalo, kým som sa spamätala a vykročila aj ja.

51 - Obrad premeny

Henine slová vd'aky ma celkom zmiatli. Keď som sa vracala späť do osady, chystalo sa práve ranné hodovanie a Zini na mňa mávala. Ponorená vo vlastných myšlienkach som si ju takmer ani nevšimla. Až o hodnú chvíľu neskôr.

“Čo si taká zadumaná? Si v poriadku?” - pýta sa ma, no pozorujem, že je zároveň naplnená radosťou.

“Áno,” - vyjachtám zo seba a premýšľam či jej rovno tu a teraz môžem povedať čo ma tak zmiatlo. Zini ma svojim pohľadom vyzvala a tak som jej v skratke povedala čo sme sa rozprávali s Henou, no vynechala som tú časť s motýľom. Cítila som, že to je jej tajomstvo a to nemám právo nikomu odhaliť. Len ona sama tak môže urobiť.

Zini mi načúva, zvažnie, až mi je ľúto, že som jej asi pokazila radosť, predsa len ráno sa rozprávať o smrti asi nie je zrovna pekný začiatok dňa. No ona s pochopením jej vlastným mi načúva, až napokon prehovorí.

“Célie, ty si to neuvedomuješ, možno svoje zvedavé otázky dokonca ty sama pokladáš za otravné a možno si ich sama

aj vyčítaš, no vieš, že ich musíš položiť. I to keď len akoby poznamenáš niečo, akoby si len nahlas uvažovala.”

Počúvam a uvedomujem si, že má pravdu. Občas si ja sama so svojimi zvedavými otázkami pripadám otravná a sľubujem si, že už ich nebudem toľko klásť, no poväčšine mi to dlho nevydrží. Asi jej to neuniklo.

“Práve v tom tkvie tvoj dar. Zrejme si to celkom neuvedomuješ, no máš ten dar akoby posvietiť na to, čo si ten druhý neuvedomuje.”

“Ako svetlanka?” - pýtam sa celkom prekvapená.

“Hmm, podobne, ale nie ako to robia svetlanky. Tie prenikajú do hĺbok, ktoré občas ani nechceme vidieť. Ale teraz sa už pod' najesť.” - zakončí nečakane náš krátky rozhovor.

A tak sa pridávam k rannému hodovaniu. Tento deň budem opäť tráviť v dome detí, ktoré sa učia písmu. Sú to vlastne asi len dve hodiny, možno viac či menej, sama presne neviem. Teším sa na to. Ich písmo bolo krásne, pre mňa už o niečo menej záhadou, no stále som ešte nevedela

plynulo čítať a písať. Bola som o hodne staršia od týchto detí, a ja som bola moc rada, že ma prijali medzi seba.

Ten deň sa ale stalo niekoľko významných udalostí.

Pomaly sa pripravovali prípravy osláv dievčat, ktoré sa stávali ženami a mali za sebou prvé mesiacky. Bolo to už niekoľko mesiacov, čo bol tento obrad aj mne prisľúbený a tak mi pripomenuli, že jeden taký sa práve chystá a tiež, že so mnou počítajú.

Mala som z toho obavu a chcela sa mu popravde vyhnúť. Ich obrady boli krásne, vždy v neskonalej úcte voči životu samému. No nejako som si nebola istá, či som uzmierená s tým, oslavovať mesačné krvácanie.

Naviac, na tento obrad vstupovali dievčatá tak dvanásť ročné a ja som už mala sedemnásť. Nebola som si istá, ako sa v tom celom budem cítiť. Obrad sa mal konať v dome žien a časť priamo v Thare.

Spomenula som si na Henu. Len v to ráno sa mi zdôverila, že ona tento obrad nepodstúpila, čo bolo ako som zistila, celkom nezvyčajné.

Obrad sa mal konať o tri dni neskôr a ja som celé tie tri dni bola z toho nervózna a celá akási nesvoja. Opäť mnou zmietali tie pochybnosti, či a nakoľko som stotožnená s týmito pohanskými rituálmi. Nakoniec nadišiel ten deň. Nala, Zora a aj Zini ma upokojovali, no ja by som najradšej niekde zaliezla.

Večer predtým, prišla priamo z Roraimy aj Heja a spýtala sa ma, či súhlasím, aby na obrade zastúpila moju matku. Súhlasila som.

Vlastne som vôbec netušila čo sa bude diať. Nechceli mi to prezradiť. Odľahlo mi, keď som sa dozvedela, že obradu sa zúčastní aj Hena. Po jej boku som sa necítila byť taká iná, oproti tým mladučkým dievčinám.

Boli tu dievčatá z osady vzdušných a prilahlých osád, no nebolo nás nejako veľa. Obrad viedli dve ženy. Myslím, že jedna patrila k vzdušným, keďže sme boli v ich kmeňovej osade a druhá k ohnivým. Tretia sa len prizerala a akoby sa len učila.

V tomto roku bol vodcom vzdušných muž. A tak predchádzajúca vodkyňa takto učila tú, ktorá nastúpi plne

svoje povinnosti po tohtoročnom vodcovi. Takto sa teda pripravovala, keď d'alší rok bude ona sama viesť kmeň vzdušných a aj obrady. Bol to dômyselný systém, stále ma neprestával fascinovať.

Na začiatok sme sa zišli v dome žien. Tieto mladé dievčatá už mali za sebou prvú časť a tou bol práve akt, keď v ten deň, keď začala prvý krát krvácať, pre ňu jej matka pripravila akýsi lahodný nápoj a odprevadila ju do domu žien, kde s ňou strávila zväčša aj celý nasledujúci deň. Dostala jemnú masáž voňavými olejčkami a bola hýčkaná.

Od otca na túto cestu zvyčajne dievčina dostala voňavý kvietok do vlások a bozk na vlasy. Keď sa mesiačky skončili, privítali rodičia svoju dcéru novou tkanou stuhou. To tu bolo veľmi významné. Neboli to len také nejaké stuhy, čo používali najčastejšie ako opasky na šaty. Boli to krásne kúsky. Tieto sa pripravovali zvyčajne aj celý rok.

Pýtala som sa, čo ak do roka dievčina nemala prvé mesiačky. Zdalo sa, že moja otázka ich pobúrila, teda aspoň sa jej začudovali tak, že sa im to zdalo hádam až nepredstaviteľné. A ja som znovu bola plná pochybností z

tohto obradu. No napokon som bola rada, že som ho neodmietla.

Celý sa niesol v úcte voči životu, v pripomienke toho, že ako ženy počas života prechádzame rôznymi etapami a fázami.

Najskôr nám naše matky, matka každej jednej jemne prstami namočenými vo vode voňajúcej po ružiach prešla jemne po tvári, krku a šiji, rukách, jemne po trupe až k nohám. Bolo to skôr symbolické umývanie, aby sme do obradu vstupovali čisté. Napokon, každá sme v predvečer tohto obradu absolvovali voňavý kúpeľ.

Potom sme si obliekli krásne biele šaty, dievčiny ich mali previazané práve tými krásnymi červenými stuhami. Mne takú tkanú stuhu priniesla Heja v predvečer tohto obradu. Bola vskutku nádherná. Krásna, jemná práca.

Do vlasov nám tu votkali jemné kvietky, no vlasy nám zostali v podstate voľne rozpustené. Tie moje zďaleka nedosahovali takú dĺžku ako vlasy Auroraniek. Do rúk sme dostali každá ešte jeden veľký kvet. Každá od svojej mamky s láskavým bozkom na čelo.

Potom sme vyšli von. Pomaly sme v sprievode kráčali jedna za druhou, každá po boku svojej matky. Tak sme došli do Thary. Tam prebehla najdôležitejšia časť samotného obradu.

V strede samotnej Thary bola zvláštna misa. Celkom veľká, pôsobila, akoby to boli dve misy v sebe. V tej stredovej horel a jemne plápolal oheň. Nie som si istá, čo tam horelo, no celým týmto priestorom sa vynula omamná vôňa. Dookola v tej väčšej bola voda. Ako sme prichádzali do Thary, každá z nás dievčat, čo sme sa obradu účastnili, sme do tejto vody vložili kvet z našich dlaní.

Voňalo to tu. Potom sme si posadali v kruhu na päty, naše matky za nami. Celý obrad sa niesol v nesmiernej úcte voči životu. Nehovorili o žiadnych božstvách, len o živote samotnom. A predsa mi to znelo, akoby hovorili o samotnom Bohu.

Namiesto mojej mamky, tu bola Heja, no napriek tomu, keď sme mali pocítiť tú podporu z našej ženskej rodovej línie, cítila som to. Bol to mohutný prúd sily a ja som vedela, že o svoje predkyne sa môžem plne oprieť. Bol to silný zážitok, po lícach sa mi rozkotúľali slzy dojatia.

Najviacej sa mi ale páčilo, keď sme si ľahli na chrbát, rukami sme sa jedna druhej dotýkali, myslím, že sme vytvorili živý obraz hviezdy. Bolo to dojemné a bol to znak, že vždy tu budeme jedna pre druhú, ako sestry.

Celý obrad sa končil tancom. Nádherne nespútaným, až do neskorej noci. Tancovali sme najskôr len my, ktoré sme prechádzali samotným obradom, no potom sa k nám pridali aj naše matky a všetky ostatné ženy, ktoré tu boli ako podpora nás všetkých.

Bolo to divoké, myslím, že ešte nikdy som sa necítila tak slobodne. Ako sa deň chýlil k večeru, práve tie ďalšie ženy čo tu boli, zapálili malé ohníky dookola celej Thary. Tancovala som s ohňom a bolo mi dobre.

Večer som do siete padla unavená, no šťastná asi ako doteraz nikdy.

Heja tu zostala ešte ďalšie dva dni a ja som mala opäť jednu zvedavú otázku. Zdôverila som sa jej, že som mala obavy. Stále som mala pocit, že ich božstvo celkom nechápem, ako to je s tou Veľkou Matkou či Stvoriteľom.

Pováčšine ich moc nespomínali a tomu som vôbec nerozumela.

Heja sa zamyslela, pozrela jasne do mojich očí a ja som sa pravdu povediac zahanbila, či to nie je z mojej strany moc neúctivá otázka.

“Máš pravdu, asi viac oslavujeme samotný Život. Je to preto, že Veľká Matka a Stvoriteľ sa snúbia v jednote, ktorá vytvára život sám.

My nepoužívame označenie boh, ale premýšľam, že možno tak to bude pre teba ľahšie pochopiteľné. Život je pre nás ako synonymum Boha. Plynie neustále. Asi ti to znie zvláštne, len to možno nejaký čas vnímaj cez toto poznanie a uvidíš, či ti to dá väčší zmysel a pochopenie.

Stále sa snažíš všetko pochopiť hlavou. No nie všetko je tak možné pochopiť. Je tak vari možné pochopiť kto je Boh? Môžeš pochopiť život? Nemyslím si. Celý život ho spoznávame.

Ak sa nemýlim, tak modlitba pre teba je spoločenstvo s Bohom. Modlíš sa, lebo chceš poznať o kúsok viac, o

kúsok lepšie aký je, tú jeho neskonalú veľkoleposť. To isté platí aj pre Život sám.”

Myslím, že rozumiem čo mi chce povedať a ja len úklonom hlavy ticho poďakujem. Chvíľu sedíme v tichu dňa, nakoniec predsa len prehovorím:

“Ďakujem, za tvoje slová, ďakujem, že si tu pre mňa v tento čas bola.”

“Kedykoľvek, dievčatko moje.” - a nato ma celkom spontánne pobozká na vlasy a objíme. Dlhو tak zotrávame. Je to ako mamine objatie, ktoré už nikdy nepocítim.

Zvláštne. Moja mama bola vždy celkom prísna. Vždy si všimla nedokonalosti a upozornila ma na ne. Nemala som to rada, pripadala som si nemožne. No teraz v tejto chvíli som si uvedomovala, ako moc mi chýba. Túžila som spočinúť v objatí s mojou vlastnou mamou. Cítila som, ako znenazdajky ma premohli všetky tie emócie a ja som vzlykala.

Heja ma držala pevne v objatí a dávala mi čas. Nakoniec som sa upokojila. Usmiala sa na mňa, vzala moju tvár do

svojich dlaní a hlboko sa mi zadívala do očí. Od tej chvíle som vedela bez pochybností, že Heja je mojou druhou mamou. Že sa na ňu môžem plne spoľahnúť, obrátiť sa na ňu kedykoľvek budem potrebovať ako na svoju vlastnú mamu.

A tak večer druhého dňa nastal čas na poslednú časť tohto obradu. Obliekli sme si opäť biele šaty a previazali tými červenými stuhami. Všetky ženy v osade tak urobili a my sme sa vydali do centrálného pavilónu.

Ešte pred niekoľkými hodinami by som so sebou zápasila, vo svojich myšlienkach by som zvažovala, či sa mi páči, aby vlastne takto verejne sa dalo na známosť, že prechádzame tým prerodom dievčat'a v ženu, že každý mesiac krvácame. Lenže teraz, sama celkom neviem ako ten pocit pomenovať.

V mojom svete na pevnine nič z toho, čo sa týkalo periódy nepatrilo na verejnosť. Často samotné matky toho veľa svojim dcéram nepovedali, a viem, že niektoré hovorili, o tom, že to je to ženské prekliatie.

Z pohľadu mužov som ale čítala niečo, čo ma veľmi prekvapilo. Bola to hlboká úcta a bola som tým očarená. Neviem, možno tým, že červenú stuhu sme nemali len my, ale všetky ženy. Bolo to pre mňa prijateľnejšie, necítila som sa tak moc v svetle "reflektorov".

Bola to akoby malá oslava pre ženy, hoci tu boli aj muži. Celé to bolo veľmi úctivé.

Obrad premeny sa netýkal napokon len ženského pokolenia. Chlapci keď vstupovali do dospelého veku ním prechádzali tiež. Preukazovali svoju odvahu i pokoru voči životu. Tak ako na obrad premeny žien nemali prístup muži, tak ani na ten mužský nemali prístup ženy. Len potom na samom konci, tento obrad premeny spoločne oslávila aj celá komunita.

Na ďalší deň za mnou prišla Hena. Povedala, prišla som sa rozlúčiť, no budem rada, keď za mnou do osady vyvolených prídeš, napokon onedlho bude k tomu príležitosť.

Mali sme krátky, no celkom intenzívny rozhovor. Priznala som jej, ako moc som rada, že obradu premeny sa tiež zúčastnila.

“Veď už bolo na čase.” - usmiala sa a objala ma ako starú priateľku.

Do osady vyvolených spolu s ňou odišla aj Lala a pridala sa k nim aj Heja. Tak nejako mi zrazu zostalo smutno na duši keď tieto ženy odišli. Mojej pozornosti neuniklo, že aj Zulu akosi posmutnel. Spýtala som sa ho na to, no jeho odpoveď bola pre mňa trochu záhadnou:

“Rád by som sa pridala k Hene v osade vyvolených, hádam to bude len okamih, čo sa všetko podarí a my sa opäť stretneme.” - bol zadumaný a ja som vyrozumela, že on sám teraz potrebuje byť sám a že sa odoberie na Mhenea lôžko.

Aj ja som chvíľu premýšľala či by som nemala, no Nole sa nečakane zjavil a povedal, nech idem za ním. Vzal ma do Thary a nechal ma tu samú, nech všetko to, čo som za posledné hodiny zažila, som plne vstrebala. A veru, myslím, že presne to som potrebovala.

52 - Stretnutie Mhinora

Čas plynul, jar sa pomaly chýlila ku koncu. Darilo sa mi čítať, hoci zatiaľ veľmi pomaly, s písaním to bolo ťažšie. Prenikala som do tej pozoruhodnej esencie vzdušných. Natu mal pravdu, boli naozaj úžasní. Až som cítila tieseň na duši, že už o krátky čas sa poberiem ďalej.

Vyrozumela som, že počas leta budem v osade vodných, no tiež, že Nala zostane tu. Chcela by byť blízko Natuho. Chápala som to, no nevedela som si predstaviť, že sa naše cesty rozídu. Veď od počiatku ako som prišla k vedomiu na tomto ostrove, bola súčasťou mojich dní. Nole ma upokojoval, že všetko je v poriadku a že ďalej so mnou určite pôjde on a Nalu. Dokonca na čas aj Zini.

Milovala som to tu a pomaly ma zaplavovali tie čudesné pocity. Vždy to tak bolo. Aj keď sme cestovali s ockom po svete a niekde sme nejaký čas dlhšie pobudli, ten odchod vždy tak nejako vo mne vzbudzoval niečo trpké. Viem, že ma čakajú nové dobrodružstvá a krásne zážitky, no aj tak tu bol vždy tento tiesnivý pocit.

Ten čas sa nezadržateľne blížil a vodca vzdušných za mnou jedného dňa znenazdajky prišiel. Zdalo sa, že všetci opäť raz vedia o čo pôjde. Úctivo sa uklonil na pozdrav. I ja som sa mu uklonila. Nebol to len pohyb hlavou, vnímala som až do morku kostí, všetku tú úctu, ktorú sme v tomto jednoduchom akte jeden druhému vzdali. Úctu k jedinečnej ceste toho druhého, úctu k životu samému. Bol to veľmi silný moment.

Priniesol mi dar a tým darom bola kniha. Už som ju videla a veľmi som si ju túžila prečítať. Potešilo ma, že vybral, či vybrali práve túto. Aj táto túžba ma poháňala naučiť sa lepšie čítať. Niekedy som aj nejakú časť prečítala, no tak som sa sústredila na tie znaky, že som nakoniec ani nevedela čo som vlastne čítala.

Otvorila som ju a tu na moje prekvapenie bolo úhladne napísané venovanie. Veľmi ma to dojalo. Pobudol s nami ešte nejaký čas, no napokon sa rozlúčil.

O necelý týždeň nastane obrad Muno, obrad ukončenia jarného obdobia a vstúpi sa do nového. Cítila som, že niečo, ale nie je tak celkom v poriadku, zdali sa mi

dokonca celkom vážni, čo sa bežne nestávalo, vôbec to k nim nepasovalo.

Večer som sa na to spýtala Naly, no zdalo sa, že moc o tom nechce hovoriť, bola akoby mysl'ou niekde inde. I Nalu a Nole počuli moju otázku, a hoci toľko krát trpezlivo odpovedali na moje zvedavé otázky, zdalo sa mi, že teraz je to iné.

Napokon Nalu prehovoril:

“Nuž, je tu otázka, či by nemalo byť mimoriadne stretnutie veľkej Mhinory. Vnímame, že tá silná energia obradu Muno, môže napomôcť správnym rozhodnutiam.”

“Týka sa to toho, čo sa deje na pevnine?”

“Nie. Ide o trinástu tabuľku.”

“Je jej obsah taký znepokojivý?”

Nalu sa na chvíľu zamyslí, až napokon len dodá: “skôr, ťažko uveriteľný, aj keď veľa vecí by to v skutočnosti vysvetlilo. Myslím, že niektoré naše legendy, to ale už dávno naznačovali.”

Mojej pozornosti neuniklo, ako sa v tej chvíli Nole pozrel na Naluho. Nebola som si istá či s tým súhlasí, či ako to vníma on sám. Zdalo sa, že táto téma je hodne čerstvá a citlivá.

Opäť raz som mala pocit, že som vstúpila do diania, čo sa zapíše do dejín. Nikdy som to tak doma na pevnine nevnímala. No ktovie ako sa bude budúcnosť dívať na to, čo bolo bežnou súčasťou našich dní.

Nevedela som čo si o tom celom pravdu povediac myslieť. Čo také mohla tá trinásť tabuľka odhaliť? Zjavne to bolo závažné.

Cítim ťaživú atmosféru, ktorú táto moja otázka priniesla a tak ju chcem trošku odľahčiť. Pýtam sa na samotné zasadnutie Mhinory, kto všetko sa ho zúčastňuje a ako to vlastne prebieha.

“Nuž, je to vlastne jednoduché. Každý kmeň vyšle svojho práve vládnuceho. U zemských je to tak, že ak je v danom roku vodcom muž, tak vodkyňou vyvolených zeme je žena. Vždy sa musia dopĺňať.

Vodných, ohnivých a vyvolelých zeme tento rok vedú ženy. Vzdušných, zemských a vyvolených svetla, muži. K tomu sa pridávajú starší, no vždy tak, aby bola rovnováha medzi ženami a mužmi. To je základné stretnutie Mhinory.

Niekedy a myslím, že v tomto prípade to tak bude, budú o stanovisko požiadaní aj niektorí odchádzajúci. Zrejme dôjde aj na veľké stretnutie Mhinory. Vtedy všetci, teda vždy aj tí, čo boli pred a tí čo nastúpia po súčasnom vodcovi či vodkyňi.

Tentoraz bude stretnutie Mhinory priamo v osade vyvolených.”

Večer, keď sme si líhali s Nalou do našich spacích sietí som sa jej ospravedlnila, že som ich svojimi otázkami rozrušila. Pozrela sa na mňa, akoby som práve spadla z mesiaca.

“Célie, ..” - začne Nala, no ja vnímam, akoby nevedela nájsť správne slová. Po chvíľke nakoniec pokračuje.

“Zdá sa mi, akoby sa ťa zmocňovali výčitky, preto, že sme sa necítili moc dobre.”

Ticho prikývnem a Nala mi ďalej objasňuje niečo o čom som nemala potuchy.

“V tento čas sme mali ísť do našej rodnej osady, do osady vyvolených, pretože naši rodičia, moji a Naluho, budú znovu skladať svoje sľuby spojenia. Robia tak vždy po siedmych rokoch. Lenže teraz, toto zasadnutie Mhinory je, ako to povedať, je neočakávané. Narušilo všetko.

Tí prv narodení zažili, keď Mhinora zasadla takto nečakane. Vždy to boli vážne dôvody. Napokon, stretnutie Mhinory je vždy v druhý týždeň nového mesiaca a to sa nám nezdá tak ďaleko, aby sa zvolávalo náhle stretnutie.

Sami tomu celkom nerozumieme, čo také je na tabuľke napísané. Už to, že boli tak zvláštne uložené, keď už po stáročia sa všetky tabuľky ukladali priamo v Roraime. Je síce pravda, že občas sa nejaké našli aj mimo ňu.”

Vnímam, že naozaj je znepokojená. No zrazu akoby len tak mimochodom dodá.

“Mne napadá, čo by tam mohlo byť, viacerí z nás si to myslia. Ak je to tak, potom bude zaujímavé ako naložiť s touto informáciou. No ja by som neurobila takéto náhle

stretnutie Mhinory. Je to takto trošku znepokojujúce pre bežných ľudí, zvlášť keď sa blíži obrad Muno.”

Zamýšľam sa a myslím, že má pravdu. Vedť tabuľky sa našli už pred hodným časom, prečo teraz tak náhle sa rozhodli pre stretnutie Mhinory? Nedávalo to ani mne celkom zmysel. Poľahky to mohlo vnieť medzi obyvateľmi nepokoj.

Ten večer sa mi zaspávalo doteraz asi najt'ažšie na Aurore, no nakoniec s novým ránom bolo všetko úplne inak.

Zdalo sa, že mocní si uvedomili aký nepokoj toto náhle zasadnutie Mhinory vniešlo medzi ľuďmi. No pravda sa ukázala oveľa jednoduchšia a všetkých celkom pobavila. Došlo k malému nedorozumeniu, keď sa ujasňovalo, či bude i mimoriadne stretnutie Mhinory kvôli trinástej tabuľke. Jednoduchá otázka sa zmenila na fakt. Bolo cítiť ako napätie opadlo hádam zo všetkých.

A tak som sa opäť pýtala, ako to teda bude? Kedy sa mám nachystať na cestu do osady vodných a či teda oni pôjdu do osady vyvolených? Akosi to celé vo mne zanechalo zmätok.

Ten deň bol naozaj zvláštny. Akoby sa nevedeli rozhodnúť, ako to bude najlepšie. Nakoniec padlo rozhodnutie, že pôjdeme do osady vyvolených a tam strávime nejaký čas. Tešila som sa na stretnutie s Henou. Chcela som vedieť ako sa jej darí. Veľmi túžil ísť aj Zulu a tak sa hľadalo riešenie, kto z vyvolených zastúpi mužskú časť vyvolených v kmeňovej osade vzdušných.

Bol to nakoniec Nole, kto sa ujal tejto služby. Posmutnela som, no zároveň som videla v Zuluho očiach toľko radosti. Ešte som ho takého šťastného hádam ani nevidela, vždy bol skôr mlčky.

A tak sme sa pomaly začali chystať na cestu. Prišla i akási žena. Vyvolená svetla, ktorá spolu s Nolem budú bdieť nad spevom Lumo. Zmocnili sa ma doteraz nepoznané pocity. Závidela som jej, že môže byť s Nolem. Bola to zrelá žena a ja som po chvíľke zahнала všetky tie znepokojujúce a nečisté myšlienky.

Vrávalo mi v hlave ale ešte niečo.

Zulu bol vyvoleným zeme a Hena vzdušnou. Ak sa len výnimočne stávalo, že si vyvolený zvolil na cestu svojim životom niekoho z iného kmeňa, tak mi to akosi nesedelo.

Stále tu bol ten môj zvláštny sen po prvej noci na Mhenea lôžku. Ak by som mu mala plne veriť, tak by to bol hneď ďalší prípad, kedy si vyvolený svetla vzal za ženu nie vyvolenú, dokonca ani nie Auroranku. Myšlienky mi len tak lietali hlavou, až som sa musela zastaviť, aby som sa mohla sústrediť na to, čo práve robím.

Začínali sa prípravy na oslavy obradu Muno a mne bolo ľúto, že tu nebudem. Ťažko, veľmi ťažko sa mi lúčilo so Zorou a so Zini. Boli môjmu srdcu blízke.

Na ďalší deň sme vyrazili na cestu. Opäť sme cestovali pohodlne thulinou, pretože bolo treba prepraviť aj nejaké ďalšie veci.

Chvíľu som sledovala ubiehajúcu krajinu. Bol nádherný slnečný deň a mne bolo tak zvláštno na duši, ako asi nikdy. Nebola som si istá čím to bolo spôsobené. Toľko sa toho za posledné hodiny udialo. A Nole tu nebol. Trávili sme

spolu toľko času a ja som si vôbec nevedela predstaviť ten čas bez neho.

Na chvíľu som si vzala do rúk tú novú knihu. Vždy som rada čítala. Milovala som to a toto bola moja prvá kniha na Aurore. A bola celkom len moja. Upokojilo ma, keď som si krátko v nej listovala, pozerala obrázky. Bola nádherne ilustrovaná.

Od Naly som sa dozvedela, že tá kniha je vzácna. Ilustroval ich jeden z odchádzajúcich a druhý odchádzajúci v nej spísal do nádherného príbehu históriu ich ostrova, múdrosti prvých princezien. Bola inak celkom hrubá, no už teraz som bola do nej zamilovaná.

Až ako sme sa približovali k osade vyvolených som sa naozaj plne upokojila. Bolo to naozaj zvláštne, no mala som pocit, akoby som sa vracala k niečomu známemu, akoby som sa vracala domov. Bol to presne ten pocit, keď sme sa vracali po dlhých cestách s rodičmi domov. Musela som sa tomu usmiať, zdalo sa mi to také bláznivé. Ved' ešte donedávna som ani netušila, že vyvolení majú tiež svoju kmeňovú osadu.

Kmeňová osada vyvolených patrila zemským i tým vyvoleným svetla. To ma celkom prekvapilo, no vysvetlenie bolo tak jednoduché. Potrebovali spolupracovať a takto to bolo to najlepšie.

Kmeňové osady v podstate boli rozdelené na dve strany. Široká príjazdová cesta s centrálnym pavilónom každú osadu takto predeľovala. A tak hoci mali jednu svoju, tak na jednej strane žili zemskí vyvolení a na druhej vyvolení svetla.

I tu po oboch stranách vstupnej príjazdovej cesty boli budovy vytvárajúce tvar písmena V a v strede tej najširšej časti opäť malý park s pavilónom. Druhý, menší pavilón bol v samom vrchole tohto pomyselného písmena V. Bolo to úchvané, vstupnú cestu lemovali podobné stromy ako v osade vzdušných.

Znovu sa ma zmocnil ten pocit, že sa vraciam domov a radosť vo mne narastala.

I tu síce boli na konci osady také dve miniosady, jeden dom hneď pri ceste bol určený na regeneráciu a druhý bol dom žien. Všetky ostatné boli host'ovské. Myslela som, že

aj my tam budeme bývať, no vlastne všetci tu boli doma. Nepracovali v zadnej časti osady, ako som bola zvyknutá z osady vzdušných. Toto, bola ich osada.

Zrazu sa ma zmocnili obavy, kde budem bývať ja? Dajú ma k niekomu pre mňa neznámemu? Všetci sa vydali za svojimi drahými. Nala ma usmernila, aby som šla na koniec osady, tak ako v osade vzdušných. Čaká tam na mňa Hena, budem tieto dni bývať s ňou. Odl'ahlo mi a vlastne som sa aj potešila.

Thulina nás vyložila pri centrálnom pavilóne a odtiaľ to bol ešte hodný kus cesty, zvlášť keď som niesla aj svoj Theia stromček a batôžtek. Zulu sa ponúkol, že ma tam odprevadí. Podozrievam ho, že jeho úmysly nie sú tak celkom nezištné, že je viac zvedavý na Henu a celkom nečakane zo mňa vypadne:

“A bude Hena teraz v dome hostí? Nebude s tými odchádzajúcimi? Aj tí sú v domoch hostí?”

Zulu sa na mňa pozrie akoby som mu práve zbúrала ťažko postavený hrad z piesku. No nakoniec mu nedá a usmeje sa.

“No, ono je to tak, že väčšinou sú v dome odchádzajúcich. Ten je vedľa domu práce. Ale vždy nejakí načas boli aj v host'ovských domoch.”

Zamyslí sa a na tvári sa mu rozohreje šťastný úsmev, akoby vedel viac, ako chce prezradiť.

Blížime sa konca samotnej osady a ja viem čo bude nasledovať. Architektúra je v podstate rovnaká ako v osade vzdušných a ďalej kráčam viac ponorená vo vlastných myšlienkach, keď si všimnem, že na nás niekto máva.

Je to Hena a ja si všímam, že Zulu sa priam vznáša. Je to také rozkošné a tak nechám nech sa najskôr zvitajú oni dvaja. Objali sa tak vrúcne, som šťastná hádam aj za nich. Potom sa zvitám s Henou aj ja.

Hena hovorí, že mi ukáže našu izbu, kde budem nejaký čas s ňou a Lалу. Na moje prekvapenie Zulu sa víta vreľým objatím aj s akousi ženou. Spýtavo som sa pozrela na Henu.

“To je Zuluho mama. Ona a Lala teraz viac spolupracujú a tu im to ide najlepšie.”

“Aha,” - len ticho hlesnem a dávam jej darček čo jej poslala Zora.

Sme v podkrovnej izbe, tak ako som bola s Nalou v kmeňovej osade vzdušných. Izba je pre štyroch a my sme tri, takže stále je to pohodlné. Aj keď je zariadenie rovnaké, je tu celkom iná energia a iné výhľady do krajiny.

Bol to pozoruhodný deň, emócie sa vo mne miesili a predsa som sa cítila šťastná. Na ďalší deň bude čarovný obrad Muno.

53 - Osada vyvolených

Ráno na druhý deň po našom príchode do osady vyvolených som bola naplnená hádam až detskou radosťou, akú som zažívala počas Vianoc. Nechájala som celkom ten pocit, že som akoby doma, keď som tu bola prvý krát.

Spev Lumo sa z centrálného pavilónu rozlieval ako ozvena. Pri rannom hodovaní mi Hena prezradila, že tu je to tak, že každý vyvolený vyjde ráno von, otočí sa k centrálnemu pavilónu a spieva spolu s tými, ktorí práve vedú spev Lumo priamo z pavilónu. Bolo to úplne úchvatné. Cítila som, ako celým mojim telom prenikajú vlny samotného života, cítila som sa tak silná, v eufórii, no prv ako spev Lumo skončil, pocítila som aj obrovskú pokoru voči životu.

Aký bude dnešný deň? Večer nás čaká obrad Muno a tieto dni boli tak trochu iné, vlastne celý týždeň. Hena bola chvíľu v dome odchádzajúcich, potom sa vrátila a deň sme strávili spolu v príprave na večernú oslavu.

Rozprávali sme sa aj o tej nečakanej vlne nepokoja, ktorý som pred niekoľkými dňami zažila v osade vzdušných, pre stretnutie Mhinory. Hena mi len povedala, že aj to sa občas stane, že oni vzdušní sú prosto takí, občas menej počúvajú a sú trochu viac uletení vo svojich myšlienkach. Mala možnosť to pozorovať z tejto druhej strany a zmätok nastal len v osade vzdušných.

Odhaľovala mi aj zložitý systém počítania mesiacov a celého roku. A ja som si s úsmevom spomenula, ako mi čo to, z toho celého pred niekoľkými mesiacmi odhalil Joseph, tak ako to on sám vypozeroval.

Mesiacov mali síce trinásť, no ten trinásť bol rozdelený naprieč celým rokom.

Každé obdobie malo tri mesiace, ktoré boli zasvätené nejakej princeznej. No i tu časom došlo k zmenám a pribudli aj mená významných mužov, ktorí tento ostrov viedli. A aby opäť raz zachovali rovnováhu medzi mužským a ženským svetom, tretí mesiac v danom období niesol pomenovanie podľa nejakej pre nich dôležitej cnosti.

A čo ten trinásť mesiac? Pre Henu to bolo celkom prirodzené, vyrastala v tom, no mne sa z toho celého motala hlava.

“Trinásť mesiac, tak ako každý mesiac má štyri týždne po siedmych dňoch. Každé obdobie začína týždňom Muno. Celý prvý týždeň v novom období je osobitným. Vtedy sa venujeme ukončeniu odchádzajúceho a príchodu nového. Sú teda štyri týždne mesiaca Muno. Teraz máme štvrtý týždeň Muno a tým sa uzavrie tretie obdobie roku, obdobie rozkvetu a vstupujeme do nového obdobia, do obdobia plodov, do posledného obdobia v roku.”

Prezrádzam jej, že u nás sa rok v podstate končí a tiež začína v zimnom období a vnímam, ako sa nad tým zamýšľa.

“Zaujímavé, vskutku zaujímavé. U nás sa v podstate rok uzatvára zberom plodov, hoci sú samozrejme aj plody, ktoré dozrievajú neskôr, no väčšina práve v tomto období plodov. U vás teda leto. Ten cyklus nám popravde ukazuje sama príroda, pretože z tých plodov sú aj nové semená. Tie sú zárodkom nového a tak sa celý ten cyklus života uzatvára.

Niektoré semená sa vkladajú do zeme hneď ešte vtedy, na jeseň ako vy voláte toto obdobie, a rozbieha sa tak nový život. Je skrytý, nevidíme ho, len tíško drieme a všetko sa pripravuje, aby v plnej sile v období rozkvetu mohol uzrieť svetlo sveta.

Vieš, mesiac Muno je dôležitý. Pripomína nám všetku tú premenlivosť života.”

Zamýšľam sa, že potom mesiace nemôžu byť v súlade s cyklom luny a keď vznesiem túto námietku, Hena sa rozosmeje, až jej slzy tečú po lícach.

“Célie, ale veď to je v poriadku. Dni aj tak nie sú rovnaké. To je to čaro života. Ono by to aj tak časom celkom nesesedelo, takže je to takto v poriadku. Navyiac, ctíme si sedem ročný životný cyklus a preto každých sedem rokov k roku pridávame dva osobitné dni.”

“Dva dni? A prečo práve dva?” - pýtam sa už úplne zmätená.

“Hm, má to aj astrologické dôvody, no pravda tiež je, že jeden deň je zasvätený ukončeniu celého daného cyklu a ten ďalší vstupom do novej etapy.”

Je to fascinujúce, no zdá sa mi, že mi celkom treští hlava zo všetkých tých nových informácií. Hena bola vlastne prekvapená, že mi to zatiaľ nikto nevysvetlil a ja si uvedomujem, že vlastne ani to nebolo potrebné.

Žila som deň za dňom, ako život prichádzal. To oni pre mňa mali nejaký plán, ktorí mi v jednej chvíli predostreli. Mohla som s ním nesúhlasiť? Zrejme áno, no dôverovala som tomu celému, napokon toľko krát som sa presvedčila akí sú vnímaví. A opäť ma naplnil pocit vd'ačnosti.

Deň sa mal prehupnúť do svojej druhej polovice a my sme sa vydali na cestu k hlavnému pavilónu, priložiť ruku k pripravám osláv. Bola som hodne ponorená vo vlastných myšlienkach zo všetkého čo som sa dozvedela. Opäť raz som sa presvedčila, že nič tu nie je len tak náhodilo usporiadané.

Navečer sme sa krásne nachystali s Lалу a Henou a po druhý krát sa vydali k centrálnemu pavilónu na oslavy obradu Muno. Obliekli sme si najkrajšie šaty, ozdobili vlasy, jemne prikrášlili líčidlami.

Vyvolených zeme tento rok viedla žena a vyvolených svetla muž. Vyžarovalo z nich neuveriteľne nádherné fluidum. Vodkyňou vyvolených zeme bola Zana, Zuluho mama, s ktorou som sa v deň svojho príchodu už stretla. Zdalo sa mi, že je matkou hádam všetkých, tak pôsobila.

Stretla som sa aj s Nalou a neuniklo jej, aká som z toho všetkého uveličená. A naozaj som bola. Cítila som sa ako ryba vo vode, tak dobre mi tu s nimi bolo. Ten deň mi objasnila ešte niečo.

“Zana nesie v sebe esenciu matky, preto tak na teba pôsobí. Ty a Hena zase nesiete esenciu “mostu” a tak vždy, čokoľvek budeš robiť, budeš prepájať a spájať akoby dva brehy.”

Bol to nevšedný pohľad, no dávalo to zmysel.

Ten večer som pri záverečnom sviečkovom rituály vďačnosti poďakovala za to, že tu smiem byť. Keď som potom predávala ďalej svoj plameň sviečky, v tichu pre seba samú som poďakovala aj za Noleho.

Noc bola krásne teplá a mne sa vôbec nechcelo ísť spať a myslím, že by som ani nezaspala, tak silnými pocitmi som

bola naplnená. Nalu ma v jednej nečakanej chvíli objal a potom pozrel hlboko do mojich očí.

“Som si istý, že aj on teraz myslí na teba.” - usmial sa na mňa s hlbkým pochopením jemu vlastnému a ja som mu bola nesmierne vďačná za tieto jeho slová.

Keď už som si nakoniec ľahla do svojej siete na spanie, nevedela som zaspáť. V myšlienkach som si preberala rozhovory z dnešného dňa, svoje dojmy, spomienky. Spomenula som si na svojho starého otca. Hovorieval, že je vždy dobré vedieť sa pozrieť na známe veci novým, iným pohľadom, že to osviežuje našu myseľ a tá potom tak neustrnie. Musela som sa usmiať. Bol to veru celkom iný pohľad na to, ako môže jeden rok plynúť.

Prv než som zaspala, uvedomila som si ešte niečo. To, prečo som mala ten pocit, akoby som sa vrátila domov.

Myslím, že mi to napadlo už počas samotného obradu, len som tomu nechala čas, aby to dozrelo. To spojenie vyvolených zeme a svetla mi veľmi pripomínalo tú nezameniteľnú atmosféru, aká vládla medzi mojou mamkou a ockom. Mali sa v takej posvätnéj úcte.

Úcta jedného voči druhému, úcta k samotnému životu bolo niečo čím žili každý jeden deň. A napriek tomu, keď o ďalšie dva dni nadišiel ten obrad opakovania sľubov spojenia, bolo to tak plné, tak živé, tak mocné. Nevieť čím to bolo spôsobené. Chvíľami sa mi zdalo, že hádam čas ani neplynul. Akoby čas sám zostal stáť v tej posvätnéj chvíli, keď sa páry vzájomne uklonili jeden druhému.

Thara vyvolených bola jedným slovom dychberúca. Žiadna nebola obklopená toľkými krištálmi. Boli tu stromy, aké nikde inde na ostrove nerástli. Siahali vysoko, vysoko k nebu, ich koruny boli obrovské a vzduch bol naplnený vôňou, v ktorej sa miesilo niečo svieže a omamné zároveň.

Pozorovala som ako Nala stojí za svojou mamou spolu s Natuom. Nalu, spolu s nejakou ďalšou ženou stál za svojim otcom. Spolu s ich rodičmi si opakovali svoje sľuby spojenia ďalšie dva páry.

“Život a smrť, dva konce nášho života. Keď ráno vyjde slnko nad krajinou, môžeme len tušiť aký nádherný ten deň bude. Občas príde i búrka. I vy ste občas čelili nástrahám života. Dnes s istotou viete, že jeden druhému ste oporou, bezpečným prístavom, nech sa deje čokoľvek.

Každá chvíľa medzi tým východom a západom je darom samotného života. Oslavujme ju najlepšie ako vieme.”

I tu tak ako pri prvotných sľuboch Josepha a Lony bola postavená slávobrána. Až teraz som plne pochopila jej význam. Páry pod ňou nielen prijímali požehnanie na ďalšiu cestu životom, no nakoniec popod ňu, jeden pár za druhým i prešli. To práve symbolizovalo, že vstúpili do novej etapy svojich životov.

Uplynulé dni boli naozaj plné nových dojmov. Lala ma vzala aj do domu vedľa domu detí. Práve tento mal pôvodne slúžiť vyvoleným svetla, no ich práca bola viac o samotnej energii a na to bol aj tak vhodnejší samotný centrálny pavilón. Túto dlhú budovu teda využívali naozaj málo. Preto sa rozhodlo, že práve tu bude centrálna knižnica celého ostrova.

Boli to krásne priestory, tak ako všetky tieto budovy aj tu v strede bol veľký, naozaj veľký polkruhový arkier s veľkými oknami. Smeroval do prírody, nie smerom k príjazdovej ceste. A práve to pôsobilo priam kúzelné.

V dome práce táto časť slúžila na oddych, na krátku regeneráciu síl a práve ten pohľad do nedotknutej prírody pripomínal, že sme na tejto zemi len hosťami. Tu v tomto dome určeného novo na veľkú knižnicu boli pohodlné kresielka, kde sa dalo sadnúť si s knihou a v tichu sa začítať.

V jednej z miestností nasnímavali aj kamenné tabuľky. Robili to pomaly, akoby tie kamenné tabuľky boli krehké, pritom vydržali celé veky. Lalu mi ukázala aj na Thabe ako vyzerá nasnímaná tabuľka. Snímala sa zo všetkých strán a každému kto si ju takto čítal, muselo byť jasné, na ktorú stranu, či hranu tabuľky sa práve díva.

Prezradila mi, že na čas zvýšia i ťažbu akéhosi nerastu, ktorý je súčasťou akejsi centrálnej pamäte. Vôbec som netušila o čom hovorí. Celé vybudovanie tejto, pre mňa nezvyčajnej knižnice si vyžiada dlhý čas. Zdalo sa ale, že im to nijako neprekáža. Vedeli, že niektoré veci si vyžadujú dlhší čas. Kým v mojom svete bola stále väčšia a väčšia snaha všetko urýchliť, tu sa plne rešpektovalo potrebné tempo.

Zastavila sa tu i Zana. Bola práve s deťmi v ich dome a tak prišla i sem. Deti ju milovali a ona im rada rozprávala legendy Aurory. Vtedy počúvali priam so zatajeným dychom.

Zana posmeľovala Lalu v jej nápadoch, vedela, že ak niekto dokáže vymyslieť dômyselný systém pre vyhľadanie tej správnej informácie, tak je to práve ona. No zároveň ju potrebovala aj držať pri zemi. Lalu, ako vzdušná, sa vo svojich myšlienkach dokázala rozbehnúť rýchlosťou a spôsobom, ktorý už pre nás ostatných bol len ťažko predstaviteľný.

Áno, vzdušní občas potrebovali poklepať po pleci, no bez ich úžasných vynálezov, by hádam Aurora ani Aurorou nebola.

Popoludnie som strávila v tejto knižnici. Prstami som prechádzala po knihách, tých tradičných, občas som nejakú vybrala z police a prelistovala. Všetky tieto knihy sa stanú súčasťou akejsi pamäte Aurory, odtiaľ si ju bude možné načítať na Thab a čítať. Bolo to fascinujúce.

V ďalšej miestnosti som stretla aj Nija v živej diskusii. K tým starým kamenným tabuľkám totiž dopĺňali a nahrávali aj súčasnú podobu jazyka. No a k niektorým skutočnostiam na tabuľkách pridávali aj niečo ako malé vysvetlenie, ako čo treba chápať, aby bolo možné chápať slová na tabuľke vždy v kontexte danej doby.

Videla som, aký je vo vytržení z celého tohto procesu. Len som mu kývla na pozdrav a chvíľu pozorovala pri práci, ktorú tak miluje. Obdaril ma úsmevom a kývol mi, aby som šla ďalej. Pýtal sa ma, či som už videla nasnímané tabuľky. Ukázal mi celý ten proces, ako to, čo vo vedľajšej miestnosti snímajú, ako priamo cez Thab upravujú a dopĺňajú ďalšie informácie.

Mala som pocit, že som sa ocitla v svete dávnej budúcnosti. Len tak si t'ukal po sklenenom stole a pritom sa díval na ďalší sklenený obraz. Chvíľami sa zdalo, že toto všetko sa mi hádam musí len snívať. Tak neuveriteľné to pre mňa bolo.

Bol to jeden z tých neuveriteľných dní, keď som mala pocit, že sa až vznášam. V podvečer tohto čarovného dňa,

som zašla do Thary a urobila niečo, čo by sa mi ešte pred niekoľkými mesiacmi zdalo celkom nemožné.

Vybrala som sa tam v čase, keď sa všetci budú venovať spevu Lumo. Už o chvíľu mal zaznieť a ja som vedela, že tam budem teraz sama. Práve to som v tejto chvíli potrebovala, byť chvíľu sama so všetkými tými dojmami, čo za uplynulé dni vo mne len rástli.

Zložila som svoju obuv a vykročila na ten drevený chodník vedúci do Thary vyvolených. Už samotné to drevo bolo jedinečné. Nepoužívalo sa na nič iné, len na Tharu. Odolávalo dažďu i vetru. Malo ťažko definovateľnú farbu, povedala by som červeno oranžovú. Keď sa ho dotkla voda či dážď, nádherne sa lesklo, bolo hodne tvrdé, len tak ho nebolo možné poškodiť, no vyžarovalo z neho veľmi príjemné teplo.

Do Thary sa vždy vstupovalo bosky a toto drevo bolo na dotyk veľmi príjemné. A tak som kráčala po tom chodníčku vedúcemu do srdca Thary. Len pred niekoľkými dňami som tu bola svedkom obradu opakovania si sľubov spojenia. Tá spomienka ma hriala pri

srdci. Krok za krokom moje myšlienky tichli až som došla do samého srdca.

Každá Thara bola rovnako usporiadaná, menili sa len kulisy okolitej prírody. Stála som v samom strede toho veľkého kruhu. Vedľajší, o jednu úroveň nižšie, napájajúci sa polkruh, bol stále lemovaný sklenenými misami na oheň a vodu, do ktorých sa počas obradu vkladali kvety. Centrálny kruh, sa ale po každom obrade vždy znovu a znovu vyprázdnil, aby zostal celkom čistý.

To stromy vytvárali “múry” tejto nezameniteľnej katedrály. Do jednej z tých mís, som aj ja vložila kvet. Cítila som sa tu bezpečne a možno aj preto som to urobila. Do samého stredu Thary som si ľahla. Dívala som sa na meniacu sa oblohu, na oblaky, ktoré si týmto teplým podvečerom len tak plávali.

Neviem aký dlhý čas prešiel, len som tu ležala, s doširoka otvorenými rukami, voľne položenými nohami a mala som pocit, že počujem šepot samotného Boha. Nikdy predtým som sa necítila byť v takej božej blízkosti ako práve tu a teraz.

Netušila som ako bude môj život ďalej pokračovať, čo to presne znamená mať v sebe esenciu mostu. A čo by som vlastne mala prepájať? V tejto chvíli som nad tým nechcela premýšľať. Len som sa chcela kúpať v tej nekonečnej božej milosti. Na chvíľu som zatvorila oči, vnímala som ako mi začínajú stekať slzy po spánkoch až do vlasov.

Bola som si istá, že keby tu so mnou bol môj malý brat, tak by sa mu tu páčilo. Nevedela som sa zbaviť toho pocitu, od chvíle ako som v dome detí videla všetky tie deti vyvolených. Veľmi mi pripomínali môjho malého bratčeka. Tu, práve tu v tejto osade vyvolených som sa cítila ako doma. A predsa ten spôsob života tu a u nás doma bol od seba tak vzdialený.

Na oblohe sa začali zjavovať prvé hviezdy, až vtedy som sa posadila a rozhodla sa vrátiť do domu hostí. V mojej duši bol neskonalý mier. Asi ako keď som prvý krát ležala na Mhenea lôžku.

Keď som sa vrátila do domu hostí, čakala ma tu Zana. Len v tichu sa mi uklonila na pozdrav. Slová neboli ani potrebné. Myslím, že v tej chvíli sme obe boli ponorené v

pochopení, ako keď matka vie, čo prežíva jej dieťa. To bola esencia matky, ktorú si Zana svojim životom niesla.

Ešte chvíľu sme pobudli v tichej chvíli, jedna druhej sa dotýkajúc svojimi čelami v jemnom úklone. Zana pri tom držala moje ruky vo svojich dlaniach.

Už niekoľko krát som bola svedkom takejto tichej chvíle. Napĺňala ma hlbokým porozumením, pokorou a vedomím, že všetko čo práve zažívam je v poriadku, že vždy tu je pomocná ruka druhého, že vždy ma Život podrží.

Prenikalo ku mne pochopenie toho, že aj keď často nespomínali Stvoriteľa, Veľkú Matku či Jednotu, bol rozdiel v tom ako vyslovovali slovo život. Niekedy, to znelo akoby Život, vyjadroval niečo viac. Niečo, čo nás všetkých i prírodu samú presahovalo. Vtedy, akoby slovo Život bolo ekvivalentom Boha, aj keď toto slovo nepoužívali, bolo to označenie pred ktorým mali veľký rešpekt, akoby si ani netrúfali ho vysloviť.

Vníkala som tú jemnú nit' pokory a oslavy Života. V tej chvíli zo mňa opadli všetky tie pochybnosti, ktoré mnou toľko krát zmietali, keď som mala obavy z pohanských

rituálov a čo sa bude diať. Uvedomila som si, že Boh bolo pre nich viac než len slovo. V skutočnosti ním žili, oslavovali ho v každej chvíli, v každej chvíli ďakovali za všetko čo do ich života vstúpilo.

Ani u najväčších kresťanov som nebola svedkom takej veľkej pokory voči Životu, voči Bohu. Naopak bolo hodne tých, ktorí sa ku kresťanstvu viac a viac obracali chrbtom. Viem, že mnohí práve pre tú nemilú históriu kresťanstva, keď cirkev zneužívala svoju moc.

Aj tento ostrov mal za sebou temnú históriu a predsas. Nehanbili sa za ňu, nechceli ju vymazať ani o tejto etape svojich dejín nehovorili s dešpektom. Vníмали ju, ako súčasť ľudského zlyhania. Nie zlyhania Života.

V tejto tichej chvíli so Zanou som si uvedomila, že tu, na tomto ostrove to bolo tak čisté. Ich vieru v Život, nemohlo nič pošpiniť. Ctili Život a ctili Ježiša.

Pokračovanie nabudúce

Po čase strávenom v osade vyvolených sa cesta pokračuje do kmeňovej osady vodných. Na ceste sa pristavia aj v jednej nevšednej Thare. Opäť sa stretáva s Josephom, ktorý prijal aurorské meno. Blíži sa nový rok a s ním aj výmena vodcov a vodkýň v samotných osadách.